75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел: з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 23. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1968 No. 23. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 2 лютого, 1968

В АМЕРИЦІ

ДВА СВІДКИ ЗІЗНАЛИ В СЕНАТСЬКІЙ Підкомісії, що від пігулок на зменшення ваги згинуло понад 20 осіб. В цій підкомісії зізнавав коронер (судовий слідчий) повіту Еффінґгем в Іллиної Даррелл Голленд, який твердив, що 14 осіб згинули внаслідок того, що споживали пігулки на те, щоб схуднути. Все це були молоді люди. Д-р Расселл С. Генрі, головний слідчий лікар з Уряду здоров'я в стейті Ореґон, заявив в цій самій підкомісії, що і він ствердив 6 смертних випадків внаслідок споживання так званих „дієтичних" пігулок. Цей лікар твердить, що не треба жадних пігулок, щоб контролювати вагу людини, бо на це вистачає менше їсти і більше вправляти фізично.

КРАЙОВЕ ТОВАРИСТВО ОРГАНІЗАЦІЙ, які займаються справами подорожей, заявляє, що обмеження виїздів за кордон дасть більше шкоди, як користи для ЗДА. Небезпека в тому, каже представник КТО, що закордонні держава у відповідь на туристичні обмеження цієї країни зроблять це саме в себе, і до ЗДА прибуде менше число чужих туристів, які менше привезуть долярів, як це було давніше. На думку представника цього товариства треба б вести кампанію в чужих державах за те, щоб якнайбільше туристів прибували до ЗДА, і це зменшило б дефіцит цієї країни в її платничому балянсі з закордонними державами.

В ГРУДНІ МИНУЛОГО РОКУ ЗДА продали золота на 900 мільйонів дол., що було найбільшою втратою золота в історії ЗДА. Це був місяць, коли здевальвовано англійський фунт штерлінґ, і коли спекулянти кинулися купувати золото. В 1967 році ця країна продала золота на суму 1.17 більйона дол., що було два рази більшою сумою в порівнянні з 1966-им роком. При кінці 1967-го року ЗДА мали золота 12,065,000,000. Для домашніх цілей продано в 1967-му році 160 мільйонів дол. золота, з цього в місяці грудні — 16 мільйонів долярів.

ПРОФЕСОР ВОЛТЕР В. ГЕЛЛЕР заявив, що він не резиґнує з домагання, щоб збільшити прибуткові податки, хоч проти цього виступає голова Палатної Комісії Способів і Засобів конґресмен Вілбур Д. Міллс. Професор Геллер каже, що не можна зменшувати важливих видатків на внутрішню програму і не можна редукувати бюджету на оборону з огляду на В'єтнам і на Корею. Геллер погоджувався б збільшити податки тільки на 7 або на 8 відсотків, але, на його думку, це „буде нас дорого коштувати, коли взагалі не буде збільшених податків". Геллер промовляв в Ню Йорку на зборах 1,500 вкладників.

ОБІЦЯЮТЬ ДОКЛАДНО ПЕРЕДБАЧАТИ погоду на три тижні наперед, але на це ще треба почекати 10 років. Таке обіцяли на зборах Американського Метеорологічного Товариства у Сан Франсіско в Каліфорнії. Метеорологи твердять, що вони зробили поважний поступ у передбачуванні погоди в останніх роках. Давніше вони заповідали „дощ" або „погоду", а тепер подають, що ‚існує можливість на 75 відсотків, що падатиме дощ' і т.п. Тепер співпрацюють 130 держав, які подають собі потрібні інформації, які дають можливість докладніше передбачати погоду і то на довший час.

У СВІТІ

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕЙСАКУ САТО ЗАЯВИВ У ПАРЛЯМЕНТІ, що в майбутньому кожна заповіджена візита будь - якого американського атомового підводного човна в японських портах буде попереджена докладним розглядом урядів ЗДА і Японії. Здогадуються, що японський уряд, що його гостро критикують комуністи, соціялісти і їх поплентачі за договір з ЗДА, рішив закрити доступ до японських портів американським атомовим підводним човнам: японці страшенне чулі щодо атомової зброї, від якої вони одинокі потерпіли.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА Й ЮГОСЛАВІЯ ВІДНОВИЛИ ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ, зірвані Німеччиною в 1957 році, коли-то Югославія визнала була комуністичну Східню Німеччину й обмінялась амбасадорами. Західня Німеччина трималась тоді у своїй закордонній політиці так званої „доктрини Гальштайна", яка охрищувала визнавання іншими державами Східньої Німеччини, як „неприязний акт" супроти Західньої Німеччини. Уряд Кізінґера - Брандта змінив політику в тому напрямку, що почав старатися за тісніші зв'язки з комуністичними сателітськими державами.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АДМІРАЛ ЧАРЛЬЗ Д. ҐРІФФІН ГОСТРО КРИТИКУВАВ політику Франції, яка відкликала свої збройні сили з Атлантійського Союзу (НАТО), дармащо вона свідома того, що коли б була загрожена війною — її доля залежна знову від допомоги збоку Америки. Адм. Ґріффін виголосив промову на церемонії передачі командування над збройними силами НАТО в південній Европі молодшому від нього на 5 років адміралові Горацію Ріверо. Адмірал Ґріффін, скінчивши 62 роки, переходить у стан спочинку.

НОВА САМОСТІЙНА „ДЕРЖАВА" НАЗИВАЄТЬСЯ РЕСПУБЛІКОЮ НАУРУ. Ця „держава" — це острівець на Тихому Океані, за 1.300 миль на північний Схід від Австралії, величиною 8 квадратних миль із 3.100 мешканцями, в тому числі понад 1.000 китайців. Проклямацію незалежности Науру проголошено безпосередньо після відповідного звернення королеви Єлисавети II. Науру — це одна з тих „мікродержав", проти приймання яких до Об'єднаних Націй висловився недавно генеральний секретар ОН У Тант.

ФРАНЦІЯ ЕВАКУЮВАЛА СВОЮ ОСТАННЮ ВЕЛИКУ МОРСЬКО - ЛЕТУНСЬКУ БАЗУ в Альжирії, Мерель - Кебір, за 10 років швидше, ані ж була зобов'язана зробити це за договором, що його підписала Альжирія, коли дістала державну незалежність

СОВЄТСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АЛЕКСЄЙ КОСИҐІН ЗАКІНЧИВ СВОЮ 6-ДЕННУ ВІЗИТУ В ІНДІЇ і приїхав з відвідинами до Кабулу в Афґаністані. На закінчення його візити в Індії появився офіційний комунікат, підписаний ним і індійським прем'єром Індірою Ґанді, в якому вони обоє висловлюються за „беззастережне" припинення бомбардування Америкою Північного В'єтнаму та проти „будь - якого" порушування кордонів Камбоджи. В обох цих випадках Індія, яку Америка вже кількакратно врятувала від катастрофи голоду та фінансувала її господарські пляни, солідаризується з комуністами, так само, як солідаризувалась з комуністами і арабами у спорі з Ізраїлем.

В ЕКОНОМІЧНОМУ ЗВІТІ ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ НЕ ЗБІЛЬШУВАТИ ЦІНИ І ПЛАТНІ

Вашинґтон. — Президент Джансон 1-го лютого переслав до обидвох Палат Конґресу Економічний Звіт разом із Річним звітом Ради Економічних Дорадників. Президент заявив, що не можна буде спинити темпу інфляційного тиску на економіку, якщо представники зорганізованого робітництва не вдоволятимуться збільшенням заробітних платень значно меншим як 5.5 відсотка, що було пересічним збільшенням заробітків в 1967 році. Президент повторив домагання на адресу робітничих спілок і бизнесових фірм, щоб занадто не збільшували заробітків і цін. Другий важливий пункт в Економічному Звіті Президента — це повторене домагання Уряду збільшити прибуткові податки. Президент заявляє, що треба Конґресові рішитися, чи він хоче, щоб надмірно збільшувався федеральний дефіцит і щоб збільшувалися ціни на товари, чи схваливши більші податки, він бажає не довести до економічної і фінансової кризи та до господарської рецесії. Американська Федерація Праці - Конґрес Індустрійних Організацій відмовилися скласти офіційну заяву в справі збільшення заробітної платні, але приватно представники цих організацій заявляють, що важко буде довести до того, щоб були менші збільшення заробітків в нових контрактах про працю.

Ніксон зголосив свою кандидатуру на президента

Ню Йорк. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон 1-го лютого формально повідомив, що він старається про номінацію на кандидата на президента. Зробив він це в листі, який передано журналістам в Ню Йорку, і який в тому самому часі повинні були дістати 150,000 родин в стейті Ню Гемпшир, де 12-го березня відбудуться перші правибори ц.р., в яких Ніксон братиме участь. Ніксон почав виборчу кампанію в Ню Гемпширі 2-го лютого на пресовій конференції в Менчестері. В листі до виборців колишній віце-президент пише про це, що працював 14 років як член Конґресу і як віце-президент і після того 8 років як приватний громадянин набирав досвіду та пізнавав життя, щоб здобути кваліфікації на те, щоб дати країні „новий провід", якого вона потребує. Ніксон програв був вибори в 1960-му році до президента Кеннеді незначною меншістю. В листі до виборців Ніксон пише: „Мир і свобода в світі і мир та поступ вдома — будуть залежати від рішень найближчого президента ЗДА. В цих критичних роках Америка потребує нового проводу".

Совєти подвоїли число своїх далекосяжних ракет

Вашинґтон. — Совєти вживали в минулому 1967 році всіх зусиль, щоб „наздігнати й перегнати" Америку в посіданні далекосяжних трансокеанських ракет з атомовими „головками" і хоч вони ще далеко позаду Америки, проте подвоїли число свого атомово-ракетного озброєння. Ствердив це авторитетно секретар оборони Роберт МекНамара у своєму останньому звідомленні, що його передав сенатській Комісії військових справ. Однак МекНамара не придає великого значення цій справі, заявивши, що ЗДА й СССР мали й мають можливість не тільки одно одному завдати величезних втрат у першій атаці, але й відплатити подібною атакою нищильним наслідокм. Таким чином, ЗДА й СССР осягнули ту атомову „рівновагу", яка відстрашує кожну з тих держав від атомової війни. Назагал оптимістичний тон звідомлення МекНамари не переконав голови сенатської Комісії військових справ, Джана Стенніса, демократа з Міссісіпі, який стурбовано заявив, що він не є певний, що новий військовий бюджет може відповісти всім тим потребам, що їх накидає сучасна ситуація.

Володимир Дідик очолив Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Дітройті

Дітройт. — В суботу вечером, 27 січня ц.р., відбулись тут в У.Н.Домі при вулиці Мартин Загальні Річні Збори Відділів УНСоюзу, що належать до Округи з осідком у Дітройті. Були вони чисельними й діловими. Приявних урядників та Конвенційних делеґатів було 36, а також були на них гол. контролер І. Ващук та обл. організатор В. Гіряк. Перший привітав приявних від Головної Екзекутиви, а другий звітував про минулорічну організаційну працю Округи — її успіхи та недоліки й подав плян праці для Округи та її поодиноких Відділів на біжучий рік, разом з порадами, як треба буде усім попрацювати, щоб осягнути потрібні успіхи в цьому році.

Володимир Дідик

Після звітувань урядників Окружної Управи, дискусії над ними та уділенням абсолюторії, вибрано на біжучий рік Окружну Управу, яку очолив довголітній союзовий діяч та кол. головний радний В. Дідик, а на його заступників обрано: Я. Базюка, д-ра А. Слюсарчука, А. Масного, та з Россфорду М. Бобера. На секретарів обрано Д. Федорка та В. Борискевича - Бойда, а на касира Д. Кошельовського. На члена управи вибрано М. Лозинського, а на кореспондента „Свободи" Василя Паліжа. До Стипендійного Фонду, який у минулому Округа здобула й ним розпоряджає, вибрано таких членів: д-ра Д. Квітковського, В. Борискевича - Бойда та гол. контролера І. Ващука. До Контрольного Комітету А. Триша, д-ра І. Смереку та М. Ярему.

Слід згадати, що Збори були культурні, ділові, що дає надію на успішну працю в цьому році. Окружну Управу вибрано одноголосно в тій вірі, що вона виправдає свій вибір виконанням своїх обов'язків. Присутні відділові урядники зобов'язались виконати призначене їм число нових членів. Збори також вирішили дати три стипендії найздібнішим членам - студентам УНСоюзу у висоті 200, 150 і 100 дол. Рішено продовжувати розбудову Стипендійного Фонду на те, щоб можна було щорічно допомогати здібним і потребуючим членам - студентам.

У Сайґоні й інших містах Південного В'єтнаму продовжуються бої

ТАНКИ НА ВУЛИЦЯХ САЙҐОНУ

Щоб зліквідувати решти пунктів комуністичного спротиву в столиці Південного В'єтнаму Сайґоні — американське командування відрядило туди танки. Найтруднішим завданням американців і південно - в'єтнамського війська — зліквідувати снайперів, які стріляють з вікон, дахів та різних криївок.

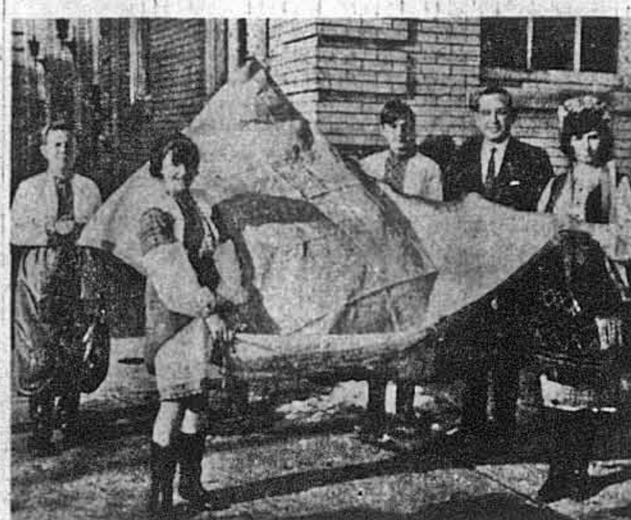
Сайґон. — У Сайґоні й у цілому ряді інших південно-в'єтнамських міст продовжуються вуличні бої, при чому американські й південно - в'єтнамські вояки намагаються очистити ті міста від решток комуністичних партизанів - терористів, які закрались туди нишком на переломі минулого й цього тижня і в докладно означений час перевели скоординовану атаку на всьому терені краю. Генерал Вільям Вестморленд заявив на пресовій конференції, що альянтські війська перейшли до контрнаступу в усіх містах і містечках і що існують різні познаки, що ворожа акція заламася. Вестморленд далі твердить, що головний ворожий удар прийде на відтинку Хесаню, отже на південь від здемілітаризованої зони, що розділює обидві частини В'єтнаму. Американський генерал, головний командант збройних сил у В'єтнамі, не має найменшого сумніву, що інвазія північно - в'єтнамської реґулярної армії, яка зосереджується до офензиви проти Хесаню, скінчиться поразкою ворога. Щодо Сайґону, го — за обрахунком американської військової верхівки — комуністи мали там 2.000 до 2.500 своїх вояків, які часто стрічали підтримку у місцевих мешканців. Терористи вдерлися були, між іншими об'єктами, до кватири південно - в'єтнамської танкової команди й відрубали голову схопленому у там старшині. Вони вбивали жінок і дітей в'єтнамських військовиків та ширили терор між цивільним населенням, примушуючи його до послуху. Але комуністичні військa здобули й все ще тримають під своєю владою такі міста, як Далят і Контум. Зате з міста Квантрі альянтське військо викинуло вже їх. Загально вважають, що ця генеральна атака комуністів мала на цілі передусім задемонструвати їх незламну силу, піднести їх престиж у населення, який дуже впав уже, та скріпити пацифістичні кола в Америці в їхній антивоєнній кампанії. Радіо із столиці Північного В'єтнаму Ганою передало заклик до південних в'єтнамців, щоб вони повстали проти „кліки Тіє і Ку", себто південно - в'єтнамського президента і віце - президента, що їх комуністи називають „пахолками американських імперіялістів", і з'ясовує наступ південно - в'єтнамських повстанців і терористів, як частину „генеральної офензиви, націленої на скинення режиму кліки Тіє-Ко". Водночас в Південному В'єтнамі комуністи розкинули масові летючки й проголосили через радіо звернення, в якому заповідають заведення „миру і демократії", після того, як вони переможуть і скинуть теперішній південно - в'єтнамський режим.

У подібному тоні, як генерал Вільям Вестморленд промовляв до журналістів у Сайґоні, президент Л. Б. Джансон виголосив промову під час церемонії удекорування майора Мерліна Детлефсена найвищим орденом, Медалею Чести, за хоробрість у В'єтнамській війні. Президент не скривав, що в теперішньому часі Америка зазнала різних невдач, як ось з отією несподіваною комуністичною офензивою у Південному В'єтнамі, з утратою корабля „Пуебло", що його захопили північні корейці, з утратою чотирьох атомових бомб під час катастрофи найбільшого бомбардувальника Б-52 біля берегів Ґренляндії. Однак Президент з найбільшою певністю твердив, що всі ці труднощі минуться і що Америка вийде з них переможною, вказуючи на живий приклад такої сильної волі до перемоги — названого майора. Водночас Президент ствердив ще раз, що Америка не припинить бомбардування Північного В'єтнаму, бо це в теперішній ситуації тільки надзвичайно скріпило б комуністичні сили у Південному В'єтнамі. Він повторив давню вимогу, що Американський Уряд мусить знати, як поведуться комуністи, якщо Америка була б схильна припинити „свою частину війни".

Також секретар оборони Роберт МекНамара, який в цьому місяці відходить з свого становища, щоб стати президентом Світового Банку, у 220-сторінковому звідомленні до сенатської Комісії збройних сил представив назагал оптимістично ситуацію, однак уже не в такій мірі, як зробив був це після свого повороту з В'єтнаму в жовтні 1953 року, коли-то він заповів був переможне закінчення війни у В'єтнамі до кінця 1955 року. Тепер МекНамара не визначує ніякого терміну для закінчення В'єтнамської війни та признає, що ворог все ще розпоряджає великими силами, головно завдяки допомозі збоку СССР і Комуністичного Китаю, яка дійшла до вартости 1 більйона дол. річно.

В РОКОВИНИ 22-ГО СІЧНЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР НАД ЕМБРІДЖЕМ

Біля українського синьо-жовтого прапора перед ратушею міста Ембрідж, зліва направо: Леонард Садовий, С. Тейлор, Микола Кудра, Сузан Тейлор і Норін Прокопович. Світлину взято з газети „Біч каунті Тайм" з 23 січня, під якою в поясненні сказано, що Українська Народна Ресбуліка була проголошена 1918 року, як незалежна українська держава

Ембрідж, Па. У суботу 20 січня, в присутності представників усіх українських організацій і церковних громад міста, посадник Ембріджу Волтер Панек підписав у будинку ратуші проклямацію, в якій проголосив 22 січня Українським Днем, з нагоди 50-ліття відновлення української національної держави у формі УНРеспубліки. На церемонії підписання проклямації були, крім представників організацій, о. Петро Подоляк від української католицької церкви і о. прот. Михайло Ярош — від української православної церкви. Від українців на цій церемонії були: Микола Кудра — голова Горожанського Клюбу, Захарій Коваль, голова відділу 276 УНСоюзу, Павло Русин, заст. голови У П. Церкви, Іван Ґарбінський, секретар кас. 108 Відділу УНПомочі, Петро Миляновський, секр. кас. 5 Відділу УРСоюзу, Іван Антошак, 161 Від. УНСоюзу, М. Фук і Г. Грицик від УККА, Андрій Харко від ООЧСУ, Юліян Іваскевич, голова 121 Відділу Провидіння і Михайло Мельник, радник з Літсдеборо. У понеділок 22 січня український національний прапор увесь день повівав на міській ратуші, поруч із зоряним американським. Українське громадянство Ембріджу взяло також масову участь у святкуваннях Золотого Ювілею УНР у Пітсбурзі, в Карнеґі Мюзік Гол, де було понад тисяча осіб учасників. (Т. Г.)

УВАН у Канаді відзначила річницю Української Державности

Вінніпеґ. — Дня 26-го січня ц. р., в рамках „українського тижня" проголошеного прем'єром В. Віром і посадником Вінніпеґу Степаном Дзюбою, відбулося святкове зібрання Української Академії Наук для відзначення 50-ліття Четвертого Універсалу в 1918 р. Головну доповідь про події 1917-18 років виголосив віце - президент УВАН — д-р М. І. Мандрика, який зокрема підкреслив ролю Михайла Грушевського в відбудові української Держави в тому часі. Член Історичної Секції УВАН, Ольга Войценко, дала аналізу реакцій, які викликала в Канаді нова українська Держава (масове освідомлення серед канадійських українців, допомога визвольним змаганням тощо). Споминами про тодішні часи в Україні поділилися з приявними пані Катерина Антонович та проф. М. Боровський. Зібранням проводив проф. Яр. Рудницький, який у своєму заключному слові підкреслив факт конституційного визнання національних меншин в Українській Народній Республіці, яке може бути зразком для багатьох інших країн.

В УКРАЇНІ ВІДБУЛИСЯ НОВІ АРЕШТИ Й СУДОВІ ПРОЦЕСИ

Балтімор. („Смолоскип".) Нова захалявна й підпільна література, яка „ходить по руках" в Україні, приносить інформації про чергові арешти й суди, які відбулися восени 1967 р. в Івано-Франківську (колишній Станиславів). Цим разом йдеться про політичну організацію, яка видавала свій підпільний орган „Земля і Воля". В цьому виданню пропаґується відрив УССР від СССР та здійснення самостійности України. Підсудним закидувано „зраду батьківщини", „підривну роботу" та „антирадянську пропаґанду і агітацію". Всіх їх суджено за статтями 56, ч. 1.62 і 64 Карного Кодексу УРСР. Всіх вісьмох засуджено на кари від 5 до 15 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах суворого режиму.

У наслідок нових судів над українськими патріотами і масового всенародного спротиву русифікації і затиску свободи, відбулися останньо деякі зміни на вершинах комуністичної партії України. Найбільшого затискувача свободи думки та промотора русифікаторської політики в Україні, секретаря ЦК КПУ по ідеологічній роботі А. Д. Скабу останньо звільнено з цього становища, а на його місце назначено більш „ліберального" в національному питанні Ф. Д. Овчаренка, академіка Академії Наук УССР, голову правління товариства „Знання" УССР.

А. Д. Скабу переведено в „академіки" і він став директором Інституту історії Академії наук УРСР на місце проф. Кузьми К. Дубини, який помер 22 вересня 1967 р. на 60 році життя.

Відбулись також і деякі зміни в Академії Наук УССР, головно в Інституті соціяльних наук, який відіграє важливу ролю в теоретичному й науковому розпрацюванні українознавчих дисциплін.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J 07303

Загроза для державної системи

Найбільш авторитетна Дорадча Комісія в справах міжурядових взаємин проголосила 14-сторінкове звідомлення про теперішні відносини в Америці із тривожним висновком, що вони погрожують існуванню цілої державної системи. Ця система, — твердить згадана Комісія, — загрожена тому, що Урядові не вдалося запобігти вибухам пристрастей і загрозі анархії в найбільших містах країни. „У 1967 р. американський політичний лад і з черги федералізм та федеральна система переходили іспит як ніколи перед тим в історії цієї країни, за винятком періоду Громадянської війни".

Названа Комісія, докладно перевіривши причини, хід і способи втихомирювання минулорічних заворушень у великих американських містах, прийшла до висновку, що буде дуже трудно „зберегти форму правління, заснованого на партнерстві та здоровому суперництві між федеральними, стейтовими й місцевими властями", і що „в обличчі загрози анархії ми мусимо посвятити політичну різнородність як ціну за авторитетне діяння, потрібне для врятування держави"...

Комісія не ставить крапок над „і". Вона говорить тільки про „іспит" і про потребу глибокої і найповажнішої призадуми, чи існуюча система доросла до непередбачених у часі творення її труднощів. Відповідальні мужі самі бачать ту загрозу. Цим і треба пояснити, що вже в 22-ох стейтах або переведено зміни стейтових конституцій, або почалися заходи для такої зміни. Але все зводиться до питання: чи можливо при такій різноманітності виконних органів негайно, успішно й авторитетно протидіяти всім тим причинам і чинникам, які погрожують країні анархією. Звіт цієї Комісії недвозначно схиляється в сторону тієї консервативної частини американського суспільства, яка вимагає, так би мовити, сильнішої руки федерального Уряду. Це не легка справа, бо водночас в американській традиції існує нехіть супроти обмежування компетенцій стейтів і комунальних властей. Поширювання компетенцій федерального Уряду вважається здебільша за замах на свободу стейтів і окремих громадян. Але Комісія фахівців має рацію: коли цілій країні погрожує загроза збоку анархічних елементів, з якими стейти й комунальні власті не можуть чи не вміють дати собі ради, тоді слід виректися деяких гарних принципів і привілеїв — для добра цілої країни, себто і добра окремих її громадян.

З'їзд наглядачів

Багато українців у вільному світі належать до тих чи інших професійних спілок. Член професійної спілки за невелику місячну вкладку має великий голос і справді великий захист своїх прав. До голосу проводів професійних спілок у ЗДА чи будь-якій іншій вільній країні світу прислухаються не лише працедавці, а й уряди країн. Страйк, викликаний якоюсь професійною спілкою, може різко вдарити по продуктивності цілої країни, а не лише по дирекції якоїсь фабрики. Вільні профспілки стримано і обережно оперують такою могутньою зброєю, як страйк, але, якщо обставини вимагають, то вдаються і до такої легальної зброї.

21-го січня відбувся в Києві 10-ий з'їзд професійних спілок УССР. У зверненні ЦК КПУ до учасників того з'їзду, надрукованому в „Радянській Україні" з 25 січня, між іншим сказано: „ЦК КПУ бажає делегатам 10 з'їзду профспілок успішної роботи і висловлює впевненість у тому, що профспілки все зроблять для того, щоб ще тісніше згуртувати трудящих довкола комуністичної партії, спрямують їх творчі зусилля на успішне вирішення всіх завдань комуністичного будівництва в нашій країні". В словах цього „звернення" і висловлена вся суть та роля „профспілкового руху" в СССР, в тому числі і на нашій, не своїй землі. Позбавлені права на страйк, права на протест, профспілки в СССР наділені єдиним правом підганяти працюючих, контролювати їхні думки і виконання норм, сприяти експлуатації працюючих. Щоб зробити профспілки бодай якоюсь мірою атрактивними, влада доручило їм роздавати „путьовки": профспілка може власним коштом або наполовину з робітником послати його на кілька днів до будинку відпочинку, якщо він перевиконав норму, „віддав державі" більше, ніж вона сподівалась. Поза цим совєтські профспілки — це виконавці ролі підганяча з часів кріпаччини, в умовах нової комуністичної кріпаччини. Не дивно, що на з'їзді все пройшло дуже гладенько, всі делеґати обіцяли партії „зміцнити рух", себто витискати з працюючих ще більше сил для московського комунізму.

КОМУНІСТИЧНА ПРОПАҐАНДА В МЮНХЕНІ

Мюнхен. — 10-го січня в міському музеї Мюнхену відкрито виставку, зорганізовану посольством СССР в Німеччині. На відкриття виставки приїхав з Бонну посол Семьон Царапкін і привітав присутніх німців на цій церемонії окремою промовою.

Кожний, хто знає методи комуністичної пропаґанди, міг наперед сказати, що упорядники виставки покажуть відвідувачам тільки підмальовану сторону підсовєтського життя. Тому не хотілося мені марнувати час на огляд „досягнень" комуністичного режиму і „добродійств", якими нібито ущасливила партійна диктатура людність СССР. Але — цікавість перемогла, і я пішов.

У першому відділі виставки експоновано кольорові фотографії молодих жінок з усіх „союзних республік", в національних убраннях. Оце й усе, що нагадує відвідувачам, що совєтська імперія має різні народи на своїй території.

В дальших відділах виставки панує національність „старшого брата". Москва, знімки з Російської республіки переважають у великій диспропорції. Щоб показати зв'язок сучасности з минулим, є на виставці Храм Василія Блаженного в Москві і навіть собор Святої Софії Київської. Але організатори виставки не дали підпису під фотографією св. Софії: отже, відвідувач вва-вважатиме, що то теж „російська архітектура". Не думаю, що то недогляд: тут видно свідоме замовчування.

На фотографіях можна побачити щасливих дітей з ласкавими матерями, дитячі притулки, лікарську опіку, ракети і центри атомової енерґії, трактори й комбайни в колгоспах, фабрики з модерними машинами, літаки, супутники і підводні човни. Але — не побачите живих людей так, як вони є в совєтській дійсності: убого одягнених селян у колгоспах, із змученими, сумними обличчями; не побачите босих людей, тісноти на станціях залізниць і прірви, що відрізняє життя комуністичної бюрократії — панівної кляси — від убогих підданих режиму — мільйонових мас робітників і селян. У зв'язку з цією виставкою, до Мюнхену приїздять лектори із СССР, що виступають з доповідями для німецького громадянства на різні теми. На ці доповіді приходять організовано запаморочені комуністичною пропаґандою молоді люди і влаштовують овації „дорогим гостям".

Організатори виставки не обмежилися самими фотографіями та показуванням совєтських фільмів. Кожний відвідувач може взяти собі безплатно розкішно видані „ювілейні" видання німецькою мовою. В цих книжках є цитати із заяви французького письменника Р. Ролляна з хвалою „досягненням" компартії. Бувши в СССР у 1931 р., коли мільйони людей терпіли голод і переслідування, Роллян писав, що режим диктатури створив „покоління безстрашних, здорових, сильних і жертвенних людей".

У цій пропаґанді пишеться, що „дружба і братерська співпраця творить основу національної політики совєтської держави... і дає запоруку для її справжньої незалежности". Далі знаходимо тут твердження, мовляв, у союзних республіках навчання в народних, спеціяльних і високих школах відбувається „переважно рідною мовою", хоч відомо, що в Україні російська мова панує у високих школах.

Автори цієї пропаґандивної літератури відважилися написати, мовляв, все урядування в союзних республіках ведеться місцевими мовами, хоч вони самі знають про натиск русифікації на всіх щаблях адміністрації в совєтській імперії. Цинічне твердження совєтських пропаґандистів, що народи СССР об'єднані в цій державі „на основі добровільности й рівноправности" могло б дістати нагороду на „конкурсі брехні"

Навіть жидів згадано в цій брошурі, як народ, хоч відомо, що сучасна політика уряду СССР заборонила всяку культурну діяльність жидівської людности в національних формах. До „Геракловпх стовпів" дійшли пропаґандисти, пишучи про режим в СССР: „Свобода правити державою стала дійсністю для всіх громадян".

Щоб показати так звану „рівноправність" народі в СССР, у книжці вміщено знимку засідання Верховної Ради СССР і зазначено, що в Раді Національностей кожна „союзна республіка" має 34 делеґати... Що всі ці „народні депутати" мусять тільки покірно голосувати за рішення політбюра КПСС, автори не згадують.

Для німецького читача в цій пропаґандивній літературі подано рожеву картину „високого матеріяльного рівня" населення СССР під агітаційним заголовком: „Для всіх совєтських громадян свобода від турботи про завтрішній день стала дійсністю".

Московські пропаґандисти „забули" згадати, що тільки від 1968 р. в СССР вводиться закон про мінімальну оплату праці для некваліфікованих робітників (60 рублів на місяць) і пенсії для колгоспників (12 рублів). Це жебрацькі суми. Без індивідуальних карликових господарств робітники, селяни і службовці не могли б прожити з „опіки" диктаторської партії. Але на це пропаґандисти не зважають: вони прославляють „щасливе й веселе життя" народних мас в СССР. У стилі пропаґанди „десталінізація" в совєтській імперії не відбулася.

П. А.

Ф. Лукіянович

ЧИ ЦІЛЬ ВИПРАВДУЄ ЗАСОБИ?

У половині січня ц. р. на хвилях етеру та на сторінках всієї преси ЗДА пронеслася тривожна вістка, що у 1966 році в одному із стейтових університетів Пенсилвенії шість студентів, заживши ЛСД, полягали на траву і осліпли. Згідно з повідомленням ці студенти перебувають тепер у закладі для сліпих. Ані назви університету, ані назви закладу і прізвищ студентів не подавалось.

І так на ЛСД, що вже й так накоїв багато лиха, посипались нові закиди, а при цьому дісталось і молоді, що нерозумно заживає цей наркотик.

Саме в той час президент Джансон виголосив своє звернення про Стан Унії, в якому заповів боротьбу з ЛСД, а Р. Шейфер, губернатор Пенсилвенії відбував свою відпустку на Карібських островах. Тільки що приземлився губ. Шейфер у Ню Йорку, як допитливі репортери зразу порушили цю тему. На підставі інформацій своїх співробітників Шейфер підтвердив, що випадок осліплення шістьох студентів стався, і відлетів до Герісбурґу, столиці стейту, не подавши деталів цієї події.

Д-р Норман Йодер

Граючи у бейзбол, семилітній Норман Йодер був ударений палкою, внаслідок чого осліп. Він міг розрізняти тільки світло від темряви.

Однак, втрата зору не стала непоборною перешкодою для амбітного Йодера набути освіту, і в 1939 р. він здобув ступінь маґістра політичних наук, а в 1952 р. докторат з адміністрації.

Двадцять два роки Йодер був стейтовим працівником, з чого 10 років очолював у суспільній опіці підвідділ для сліпих. На цьому пості він здобув собі велике довір'я і за віддану працю ряд відзначень, зокрема від Товариства Оптометрів. Д-р Йодер був активний у багатьох ділянках, в тому числі у релігійній, як учитель недільної школи. Він був одружений і мав сина.

У листопаді м. р., на бенкеті у Герісбурґу, д-р Йодер заявив, що шість студентів осліпли. Про це він вислав писемний звіт до Вашинґтону. Звіт попав до рук репортера і став вихідною точкою дальших подій.

Болюче признання

У вірогідності твердження д-ра Йодера його зверхник, референт суспільної опіки не сумнівався. Але чому Йодер відмовлявся подати деталі — університет, прізвища студентів? — Щоб охоронити тих студентів від публічної цікавости, напасливости преси та допитів поліції, бо це могло б неґативно відбитися на процесі їхнього психічного видужання після шоку, що його вони пережили.

Запанувала атмосфера повна напруги. Д-р Йодер мав усі симпатії по своїй стороні. Були голоси не мучити більше людини, і дати їй чергове відзначення за боротьбу проти ЛСД та реабілітацію сліпих.

Одначе, губ. Шейфер цим не задовольнився і зарядив слідство. На вимогу дати докази Норман Йодер, прикривши дані на документах стрічкою, переслав їх фотокопії слідчим. У гру ввійшли стейтовий прокуратор і шеф слідчого відділу. На чергову вимогу доказів д-р Йодер заявив, що скорше піде на димісію, як виявить студентів. Тоді із течок вийняли фотокопії. „Правда, д-ре Йодер, що осліплення студентів це ваша вигадка, а фотокопії це зліпки з різних документів?" — запитав слідчий. — „Правда!" — відповів д-р Йодер.

Епілог

Губернатор Шейфер скликав пресову конференцію, на якій повідомив, що справа осліплення студентів це жалюгідна вигадка і що д-ра Йодера та його секретарку звільнено з праці.

Немає сумніву, що д-р Йодер знаходився під великим тиском. Він був свідомий того, що коли правда вийде наверх, то може втратити пошану, довір'я і працю. Чи то з причини психічного вичерпання, чи для того, щоб уникнути карних наслідків свого вчинку — фальшування документів, він зголосився до психіятричної лікарні у Філядельфії.

Хоч слідство у цій справі ще не закінчено, але факт, що дружина д-ра Йодера перебувала цілий день у його бюрі перед виготовленням фотокопій, і що діягнози лікарів на них, згідно з твердженням графологів, писані її рукою, — включає у коло співавторів її та секретарку.

Чи вчинок д-ра Йодера, який, з огляду на шляхетну ціль допомогти невидющим та остерегти молодь перед ЛСД, покористувався нешкідливими, одначе неправдивими засобами — оправданий? Це спірне питання, на яке хай відповість собі сам кожний читач.

ВИБРАНЕ - ПЕРЕВИБРАНЕ Б. І. АНТОНИЧА В КИЄВІ

Дмитро Павличко „упорядкував і написав вступну статтю" до перевибраної збірки, чи вибірки з творів Богдана Ігоря Антонича, що вийшла в Києві накладом в 16 тисяч примірників, під наг. „Пісня про незнищенність матерії". Заголовок написаний на тлі не то червоних прапорів, не то ватри. „Літературна Україна" з 23 січня повідомляла, що й на таку вибірку кияни накинулись: „поспішають одержати подарунок видавництва „Радянський Письменник".

Три „чому?"

В розпалі український мистецький сезон. Зокрема в Ню Йорку немає змоги піти на всі вистави, концерти, доповіді, дискусії, виставки, обговорення, що відбуваються в кінці кожного тижня відразу в кількох місцях. Головною мистецькою подією українського Ню Йорку останніх тижнів була, звичайно, вистава „Голуба Хустина". А вже поговорюють про працю над новою п'єсою, про монтаж документального кінофільму, про підготову української платівки, і газети повідомляють то з ЗДА, то з Канади про вихід нових платівок, між ними й Капелі Бандуристок у Дітройті, під диригуванням Петра Потапенка, наспіваної чистими й милими голосами „Українських колядок"...

Але три „чому" не стосуються нашого мистецького життя, а потойбічного. Київська „Молодь України" з 5 грудня повідомляла про вихід альбому з 20 довгограйних платівок, під наг. „Україна співає". Ось повністю те повідомлення: „Двадцять довгограйних грамофонних платівок збережуть для любителів музики ювілейний „звіт" народних талантів України, що виступали в Києві на конкурсі - фестивалі, присвяченому 50-річчю Жовтня. Цю своєрідну антологію самодіяльного мистецтва підготувала Ленінградська студія грамзапису. Ленінградські тонмайстри об'єднали виступи солістів, вокальних та інструментальних ансамблів, народних хорів і естрадних колективів, оркестр народних інструментів. У їх програмі й мелодії, які стали надбанням уже багатьох поколінь, музика сучасних авторів, твори самодіяльних композиторів, російська і українська музична клясика. Платівки, на яких записаний концерт самодіяльних артистів України, випускає всесоюзна фірма „Мелодія".

А тепер — чому... Чому виступи українців у Києві мають записувати ленінградські „тонмайстри"? Чому навіть в такій програмі і з таким заголовком, як „Україна співає" мусить бути „російська і українська музична класика", та ще й російська на першому місці? Чому платівки має випускати всесоюзна фірма „Мелодія", а вірніше ж — коли нарешті збудують у Києві свій завод для випуску платівок, будування якого обіцяють з року на рік? Як можна пояснити факт, що українці в ЗДА за власні скромні фонди і часто із скромними в мистецькому розумінні наслідками, а все таки можуть випускати хоч і десятки своїх платівок денно, а в „колгоспно - робітничій державі" УССР і досі мусять звертатись до „ленінґрадських тонмайстрів" та московських „Мелодій"?

(лп)

З НАШИХ БУДНІВ

ПОШАНУЙМО ГОЛОВУ

Нещодавно довелося мені почути теплі слова признання й апробати збоку моїх добрих сусідів і земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів.

— Дуже тя за те хвалю, — промовила пані Татушиха, — що ти зимою носиш капелюх на голові, хоч воно не зашкодило б у таку студеницю носити баранкову шапку і навушники, як мій старий робить. Що то за дурна мода завелася у хлопчиськів — бігати по місті з голою головою при зіро градусах морозу! І чи треба після того дивуватися, що в Америці так багато людей хворіє на голову?..

— Велл, — відізвався в цьому місці пан Татух, відкладаючи набік ювілятку-„Свободу", — то, бачиш, є так: хто що має, те й показує. Жінки показують, що мають голі коліна, а мужчини — що носять голову на карку.

— Ет! — махнула рукою пані Татушиха, — чого вартує така голова, в котрій п'ятої клепки бракує?.. Я вже не дивуюся молокососам та всяким бітнікам, що гасають простоволосі, їх все ж таки трохи патли гріють. Але я дуже дивуюся людям старшим, поважним і на посаді, як наш доктор з 6-ої вулиці: людина вже не молода, має свій офіс і вчить студентів медицини, а герцює по місті, гей лошачок — без капелюха! Що він тим хоче показати? Що в нього ще залишилось пару волосків на маківці?

— Се правда, — похитав задумано головою пан Татух, — що колись, в старім краю, поважний ґазда не вийшов би на вулицю без шапки чи капелюха, будь то зимою, будь то літом. Міг бути босий і в полатаних поркеницях, але капелюх на голові мусів мати. В краю голова була в пошанівку. пригадуєш, як старші люди говорили: „Шануючи святі образи і вашу чесну голову..." Тепер народ нікого і нічого не шанує. От взяти хоч би сих дівчурів з голими колінами...

— А ти чого заглядаєш, які в них коліна? — гостро перебила чоловіка пані Татушиха. — Дивіться на нього — старого бовдура! Тобі вже пора споглядати туди, на гору Кальварію, а не дівчат підглядати!

— Бачиш, яка нині правда на світі? — пожалівся засумовано пан Татух. — Їй то можна заглядати за хлопцями, навіть за докторами, а мені за дівчатами — заборонено! Виходить, з чотирьох свобід, ґарантованих десятим додатком до конституції, нам залишилася тільки п'ята „Свобода", що друкується в Джерзі Сити і святкує в цьому році свій діямантовий ювілей...

Ікер

Ізраїль і Єгипет перевели 2-годинний артилерійський двобій

Єрусалим. — Ізраїльська артилерія, встановлена на східньому березі Суезького каналу, почала в минулий вівторок 30 січня ц.р. обстрілювати єгипетські кораблі, які розпочали очищувати Суезький канал, заблькований від перших днів червня мин. року, коли-то вибухла ізраїльсько - арабська війна. Ізраїльські гармати не націлювались безпосередньо на єгипетські кораблі, а стріляли довкола них, щоб перестерегти їх проти дальшої їхньої очищувальної праці. Зв'язався двогодинний артилерійський двобій, при чому не виявлено його жертв. Однак ізраїльці осягнули свою ціль, бо Єгипет відкликав ті кораблі та проголосив заяву, що відкладає на необмежений час очищення Суезького каналу. Ізраїль погодився був на частинне очищення каналу, щоб звільнити заблькованих там 15 чужих — американських, британських, французьких і німецьких — кораблів, але спротивився очищенню цілого каналу й відновленню кораблеруху по ньому, якщо Єгипет зберігатиме надалі політику — заборонювання ізраїльським кораблям користати з Суезького каналу. Міжнародна комісія для справ перемир'я, що існує на Середньому Сході, вплинула на припинення тієї гарматньої стрілянини в минулий вівторок.

ЗАЯВА СУПЕР-МАЛОРОСА

Київський совєтський поет Микола Упеник перейшов усі межі офіційного прислужництва. У вірші „Тобі, Росіє", надрукованому в „Сільських Вістях" ч. 229, він дійшов до включення російської мови в український нібито текст:

„Під стягом партії йдемо
в єдинім прагненні з тобою
до верховин, які звемо
комуністичною добою:
споруду сонячну її
вже бачу
в райдужній красі я, —
за кроки впевнені твої
земной поклон
тебе, Россия!"

Богдан Ф. Корчмарик

ЧЕТВЕРТИЙ УНІВЕРСАЛ І НАШІ ЗАВДАННЯ

(2)

Диспонуючи цими атрибутами, відроджена українська держава 9 лютого 1918 року уклала мир у Берестю Литовськім з т. зв. центральними державами — Німеччиною, Австро - Угорщиною, Болгарією та Туреччиною і тим самим змусила тодішній політичний світ її респектувати. Саме в результаті цього мирового договору в Бересті, який з українського боку підписали делеґати Української Республіки — Микола Левицький, Микола Любинський та Олександер Севрюк, з німецького боку — державний секретар закордонних справ Ріхард фон Кюльман, з австрійського — Отокар фон Чернін, з болгарського — прем'єр міністрів д-р Василь Радославов, з турецького — везир Талат Паша й міністер закордонних справ Ахмет Несімі Бей, під кінець 1918 року в відродженій українській державі діяло 70 консулярних установ від імени 27-ох держав світу.

Коли, під впливом тенденційно спрепарованої московської та промосковської історіографії, політичні представники вільного світу твердять, що українські землі є природною частиною Росії і що Україна — це націоналістичний витвір XIX сторіччя, то наш священний обов'язок, на основі історичних фактів та джерельних даних, доказати, що український народ має своє власне славне історичне минуле, свою власну культуру, основи, якої сягають далеких часів Трипілля, і свою власну національну самобутність, тісно пов'язану з княжими часами Київської Руси, яка на переломі X та XI сторіч була не тільки головним заборолом усієї тодішньої Европи проти диких орд азійських кочовиків, але й великою мілітарною потугою.

Що більше. Наш обов'язок — доказати, що „древньоруська держава", відома в історії під назвою Київської Руси, не була „колискою трьох братніх народів", як це тенденційно твердять московсько і промосковсько настроєні історики, а „утворилася внаслідок тривалого і незалежного від зовнішніх впливів внутрішнього розвитку східньослов'янських племен", які, займаючись хліборобством, заселяли територію сучасної України від часів неоліту. Тим самим і всяке підкреслювання „кровної" спорідненості т. зв. „братніх" народів є нічим іншим, як тенденційно спрепарованою політичною гіпотезою, яка не витримує найменшої наукової критики.

Так само, знову ж таки на основі історичних фактів і джерельних даних, ми повинні доказати, що і географічний термін Русь, який відносився виключно до території сучасної України, був безпідставно присвоєний для цілевого утотожнювання всього історичного минулого Київської Руси-України з Московським князівством та московським самозваним царством, яке за часів Петра І-го перетворилося на російську імперію.

І, нарешті, ми, молодше покоління, повинні пам'ятати і при кожній нагоді пригадувати, що 50 років тому в тій так званій російській імперії відбулись не одна, а дві революції — одна соціяльно-економічна та протирежимна, а друга визвольна поневолених Москвою народів, і що саме в цій визвольній революції український народ, один з перших, розпочав боротьбу за забезпечення своїх державно-політичних та національних інтересів. Тим більше, будучи наочними свідками сьогоднішніх незвичайно складних міжнародних політичних взаємовідносин, ми маємо повне моральне право підкреслити, що коли б тодішні міжнародні політичні експерти підтримали були відроджену українську державу в її затяжній боротьбі проти червоного московського імперіялізму, то напевно не лише політична мапа европейського Сходу прибрала б зовсім іншого вигляду, але також і сучасний вільний світ не стояв би перед дилемою „холодної війни" та інспірованої червоною Москвою „кривавої розправи" у В'єтнамі...

Це ті основні і засадничі завдання, перед якими стоїть сьогодні наша національна спільнота в діяспорі, а зокрема ми, молодше покоління, і які ми зумієно подолати, коли об'єднаємося під прапором Української Народної Республіки й візьмемо собі глибоко до своїх наболілих сердець заповітні слова Головного Отамана Симона Петлюри, який у листі до ген. Сальського писав: „Тільки спільними силами всіх творчих елементів нашого громадянства, свідомого своєї історичної відповідальности перед Україною... зможемо дати собі раду з тими численними завданнями, що стоять перед нами сьогодні в нашій діяльності назовні", тобто у вільному світі, який рано чи пізно мусить усвідомити, що забезпечення тривалого миру залежить і залежатиме головно від забезпечення державно-політичних та національних інтересів тих народів, які впали жертвою червоної московської окупації.

Пам'ятаймо, що саме такої, а не іншої настанови та конкретної дії вимагають від нас політичні та національні інтереси нашої поневоленої Батьківщини, де серед молодшого покоління, не зважаючи на жахливі умови московської окупації, пробуджуються новітні лицарі, які невмирущими кличами В. Симоненка заявляють:

Народ мій є! Народ мій
[завжди буде!
Ніхто не перекреслить
[мій народ!
Пощезнуть всі перевертні
[й приблуди,
І орди завойовників-
[заброд!

Ви, байстрюки катів
[осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його
[гарячих жилах
Козацька кров пульсує
[і гуде!

(Кінець)

В МОНТРЕАЛІ ВІДЗНАЧЕНО 50-ЛІТТЯ ДЕРЖАВНОСТИ УКРАЇНИ

З нагоди 50-річчя проголошення IV Універсалу посадник міста Монтреалю Жан Драпо, проголосив день 22 січня Українським Днем і доручив вивісити на щоглі біля будинку управи міста український національний прапор. О год. 11 ранком в понеділок 22 січня прийнято в бюрі посадника делеґацію монтреальської української громади під проводом голови місцевого відділу КУК, Омеляна Кушніра. В делеґації брали участь три священики українських місцевих парафій — о. декан А. Цимбалістий, о. А. Симчич, о. Ол. Костюк і передові представники українських місцевих організацій

Монтреаль. — Великі історичні роковини — 50-ліття проголошення IV Універсалу м. Монтреалю й околиці відзначили в неділю 21-го січня Академією-концертом. Академія відбулась заходами відділу КУК о год. 3-ій попол. в просторій міській залі „Плято-Гол". Відкрито Академію відіграванням канадійського гимну, після якого слідувало коротке слово голови відділу КУК, Омеляна Кушніра. Опісля жіночий хор української православної громади при соборі св. Софії відспівав при співучасті опер. співачки Марти Кокольської і при форт. акомп. Люби Жук: „Діво Маріє", „Ось день війни народної", „Під бурю і громи", „Зірвалася журтовина".

Мистецький керівник хору о. протопресвитер Володимир Слюзар. Дальше склали привіти — представник федерального парляменту посол Р. Ляблянк, представник міста радний Джан Линч, голова Франко-українського товариства Рене Ґотіє, представники балтійців, словаків і хорватів. Покликував до слова всіх представників секретар відділу КУК мґр Евген Оборонів, який опісля представив головного промовця Юліяна Ревая з Ню Йорку. У своїй півгодинній промові Ю. Ревай подав нарис розвитку історичних подій з перед 50-ти років і нав'язав їх до пізніших наших визвольних змагань включно з найновішим виявом спротиву інтелектуальної верхівки українського народу на рідних землях і вкінці до небуденної події останніх днів в житті української еміґрації Світового Конгресу Вільних Українців.

У дальшій вже виключно мистецькій частині програми відома широким колам українського громадянства піяністка Люба Жук з питомим їй мистецьким відчуттям відіграла: „Інтермецо" — Р. Шуман, „Хорал-Прелюд" В. Барвінського, „Токката" — В. Грудина.

Солістка високої кляси М. Кокольська з Ню Йорку відспівала при форт. акомп. Люби Жук пісні: „Спіть скалічені", О. Олесь, муз В. Шуть, „Контра спем сперо", Л. Українка, муз. Я. Степовий, „Спи дитинко моя", Карманський - Людкевич, „Любіть Україну", слова В. Сосюри, муз. М. Фоменка.

Мандоліновий ансамбль Ю-СУМ під диригентурою мґр Степана Гарасимовича виконав вдало ряд маршових і стрілецьких пісень і закінчив свій виступ колядою „Бог Предвічний". Не менш вдалим був виступ на тлі ансамблю заповідачки, молоденької юначки-сумівки і учениці Курсів Українознавства при ОСУМ Оксани Шульган, яка гарною дикцією і чистою українською мовою захопила публіку. З ентузіязмом довго оплескувала публіка молоденьких адептів музичного мистецтва.

Рецитацію „Золотий Гомін" П. Тичини як завжди на високому мистецькому рівні виконав відомий в Монтреалі рецитатор Любомир Микитюк при акомп. гітари п. Христина В. На кінець мішаний хор організацій Визвольного Фронту під мист. керівництвом Ростислава Куліша виконав „Чуєш брате мій" . . . і „Вічний Революціонер". Академію закінчено національним гимном. В академії взяло участь поважне число громадян. Але така велика громада, як в Монтреалі, повинна була заповнити залю „по береги".

О. В.

Золоті Роковини проголошення Української Незалежности в Маямі

В неділю, 21-го січня 1968 р. українська громада в Маямі, Флорида відзначила 50-річницю проголошення Української Держави.

Вранці були відправлені урочисті Богослуження в намірені українського народу в укр. православній і укр. католицькій церквах.

Прапори внесли на сцену українські комбатанти, учасники Визвольних Змагань: пп. Василь Подубинський, Василь Каліцінський, Степан Хомяк, Степан Паладійчук, Теодор Наконечний, Петро Тибор. У внесенні прапорів взяв також участь парох укр. православної церкви о. ігумен С. Магаляс, учасник Визвольних Змагань.

Американський гимн виконала пані Ольга Павлова.

Голова Українського Центрального Комітету п. Стефан Ковальчук привітав присутніх настоятелів Укр. Церков о. Олексіва й о. Магаляса й присутніх представників інших національностей, всіх учасників свята й поінформував присутніх про те, що губернатор Флориди Клавд Кірк прислав Проклямацію про проголошення 22 січня Українським Днем на Флориді. Для Маямі і для всієї Флориди це надзвичайно велике досягнення. Проклямацію цю прочитав Тарас Максимович.

Голова Естонського Клюбу відома естонська співачка, пані Мета Зеп привітала українську громаду з 50-річним Ювілеїм Проголошення Самостійної Держави й поінформувала, що в лютому естонці також відзначають 50-літній Ювілей Самостійної Естонської Держави й побажала, щоб ми разом дочекались, коли наші держави знов будуть вільні від російської окупації.

У зв'язку з присутніми чужинцями першу промову прочитав по-англійськи п. Богдан Бакай. Він докладно поінформував присутніх про наші здобутки, перемоги й шлях боротьби за Самостійну Україну.

На закінчення першої частини відома співачка пані Ольга Павлова виконала пісні: „О Боже, наш добрий!" — муз. Фоменка; „Стояла я і слухала весну" — муз. Степового, „Над Прутом у лузі" — народня пісня — муз. Гайворонського, „Подай ручерньку" — муз. Весоловського. Акомпонував п. О. Павловій проф. Гейтвіт.

В другій частині з привітом від мадярів виступив о. Шеґі, який побажав, щоб всі народи були вільні! З доповіддю по-українськи виступив проф. Степан Паладійчук — учасник Визвольних Змагань. Доповідь була добра, охопила всі головні моменти боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу. В концертовій частині виступив п. Богдан Сперкач — молоденький, але вже відомий піяніст-віртуоз. Він виконав: „Патетичну Сонату" — Бетговена; „Кампанелла" — Ліста; „Засвистали козаченьки" — марш з опер. „Чорноморці", муз. М. Лисенка й „Концертовий етюд" — Косенка.

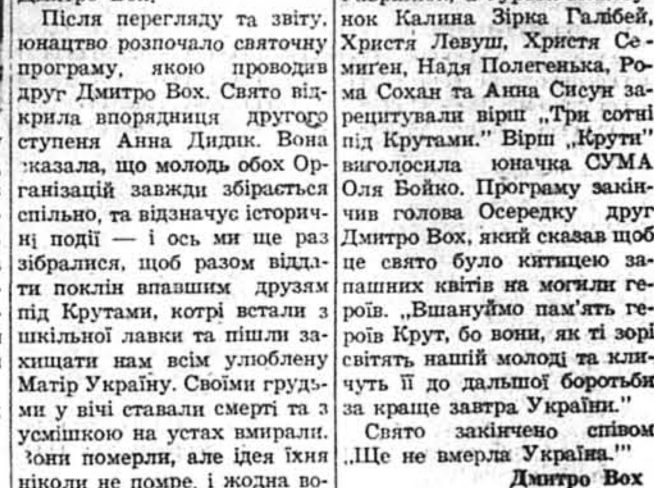
На закінчення програми виступив Хор Укр. Католицької Церкви під дир. п. Тараса Максимовича, який виконав: „Боже, Великий Єдиний", „Засяло сонце золоте" і „Живи Україно". Свято закінчили співом „Ще не вмерла Україна" Підготовкою й переведенням відзначення Золотого Ювілею проголошення незалежної Української Держави займались: Укр. Центр. Комітет — п. С. Ковальчук — голова, пані О. Подубинська — секретар, пані М. Венгльовська — касир.

О. П.

ВАЖЛИВИЙ КРОК ДИРЕКЦІЇ ІНСТИТУТУ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ

Саскачеван. — Дирекція Інституту ім. Петра Могили вирішила запросити чотирьох студентів - старшокурсників: Г. Капусяника, С. Козія, Д. Пурича та Р. Савчука до складу дирекційної Ради. Запрошені студенти буватимуть на засіданнях дирекційної Ради, братимуть участь в обговорюванні студійних плянів тощо. Таким чином, вони привчатимуться провадити справи, якими займаються старші, та допомагатимуть старшим краще пізнати бажання і вимоги сучасної студентської молоді.

Відзначення 22-го січня в Трентоні, Н. Дж.

В дні 17-го січня ц. р. посадник столичного міста Трентону
В дні 17-го січня ц. р. посадник столичного міста Трентону, Н. Дж., в приявності української делеґації від українців — мешканців цього міста підписав „Проклямацію Українського Дня". На світлині стоять зліва до права: Василь Пустовий (Укр. Амер. Дем. Клюб), Андрій Галайдіда (Від. УККА), настоятель парохії Пресвятої Тройці о. Михайло Запаринюк, проф. Євген Гец (Відділ УККА і „Самопоміч"), Віра Струк (СУА), посадник міста Кармен Арменті, парох церкви св. Посафата о. декан Теодозій Атаманюк, Олександер Кондоненко (Т-во Сприяння УНР) і Йосип Кассіян (парохія св. Марії — для закарпатських українців).

Трентон, Н. Дж. (юко). — Українська громада міста Трентону гідно відзначила Світлі Роковини — 22-го січня. В неділю, 21-го січня у трьох місцевих українських церквах відслужено Торжественні Богослуження в намірені Українського Народу, а молодь СУМА і Пласту відбула свій традиційний, бо оце вже 15-ий Апель Молоді, присвячений цим Світлим Роковинам. На Апелі, що відбувся в залі парохії св. Йосафата, було понад сотня юнаків і юначок обох організацій та стільки ж громадян — батьків молоді з генерал-полковником Павлом Шандруком на чолі, якому молодь і громадянство влаштували гарячу овацію. В короткій програмі Апелю були: святочний наказ, відчитання уривків IV Універсалу, оригінальна радіофонізована інсценізація та відзначення і підвищення пластової молоді. Апелем ко -мандували: голова Станиці Пласту — пл. сен. Ярослав Лабка і голова Осередку СУМА — проф. Олександер Татомир. Слово до молоді і громадянства сказав учасник Визвольних Змагань — ген. полк. П. Шандрук. На будинку парохії св. Йосафата та на церкві св. Юрія Переможця і на будинку місцевого Укр. Дем. Клюбу вже в неділю та в понеділок, 22-го січня повівали поруч американських — українські прапори.

В середу, 17-го січня, делеґація під проводом проф. Євгена Геца — голови місцевої кооперативи „Самопоміч" та члена управи місцевого Відділу УККА, відвідала посадника міста п. Кармена Арменті і з того приводу видано „Проклямацію Українського Дня". Про це була згадка в обох трентонських амер. щоденниках зі світлиною делеґації, а в понеділок, 22-го січня на величкому репрезентативному будинку міського управління у чудовому морозному сонці пишався український прапор. Подібну Проклямацію Українського Дня Незалежности підписав також губернатор стейту Ню Джерзі Ричард Гюз, що слід покласти як виключну заслугу судді Волтера Ваґнера.

В неділю, 28-го січня, в залі парохії Пресвятої Тройці відбулася Святочна Академія, що її підготовив Громадський Комітет зложений із представників усіх місцевих українських установ й організацій. У програмі були: святочні доповіді: інж. Миколи Тарасюка і д-ра Богдана Ф. Корчмарика, відчитання IV Універсалу і обох Проклямацій (читали члени ОДУМ, Пласт і СУМА) на тлі організаційних і українських прапорів, що їх до салюту на сцені держали члени: ООЧСУ, СУМА, Пласт і ОДУМ, сольоспівів Соні Івахненко і Степана Шилкевича при форт. супроводі Івана Гущі і Марійки Гафткович, знаменита деклямація „22-ге Січня" — Орлюка заслуженої артистки української сцени Людмили Сердюк, збірна деклямація юначок ОДУМ; фортепіянове сольо ст. пл. Марійки Гафткович і Ліди Сухенко та виступ вокально-музичного ансамблю місцевого Осередку СУМА під мистецьким керівництвом проф. Володимира Тритяка. Академію, що була взірцево приготована виключно силами місцевих виконавців і тривала разом з промовами тільки півтори години, розпочато відспіванням американського (Соня Івахненко — Іван Гуща) та закінчено українським гимном (ансамбль СУМА). Сцену помистецьки декорував Іван Ю. Микитин. Великий Герб України намалювала Ніна Климовська. Світляні ефекти приготовив Олекса Пліщук. Всю програму фільмував Петро Сенько і награли на „тейпрекорді" пп. Є. Обаранець, О. Пліщук і І Сліпченко. Дохід із цієї прикладної і соборної імпрези (194 дол.) по відтручені видатків (50 дол.) призначено в користь Державного Центру УНР і Українського Народного Фонду УККА. Все відзначення цьогорічних Світлих Роковин у нашому місті пройшло за наміченим пляном та завдяки дружній співпраці членів проводу існуючих на терені міста установ й організацій, які в щоденному житті, в організаційній діяльності, не завжди собі сприяють. — „Дух СКВУ" в цьому напрямі чимало допоміг!

В ЛІСАХ ВОЛИНІ РОЗВОДЯТЬСЯ ПЛЯМИСТІ ОЛЕНІ

В лісах Волині розводяться завезені туди раніше плямисті рогаті олені. Подекуди шанувальники природи ставлять для них „кормушки" — сіно, віники, навіть сіль. Зима в Україні цього року дуже сувора, від морозів і голоду почали гинути птахи. Коротко на цю тему сказано в „Радянській Україні" з 24 січня: „на снігу багато слідів, а наші косулі й лосі, гнані голодом і холодом, шукали чогось їстівного. І які вдячні вони зараз тим людям, котрі подбали (хоч подекуди) про них: лишили на зиму стіжки сіна. Тут би виявити людям свою мудрість. Невже важко нам віддати зі столу зайву крихту хліба, зернину чи шматок сала?"

Джерзі Сіті відзначило 50 роковини Крут

Молодечі організації в Джерзі Сіті схилили свої голови в поклоні друзям, що полягли в бою під Крутами за волю України.

Вечором 27 січня члени Осередку СУМА та місцевої станиці Пласту з своїми батьками та гостями заповнили долішню велику залю Укр. Нар. Дому. Свято започатковано спільним Апелем, що його перевела станична Пласту п-і Сохан і голова місцевого Осередку друг Дмитро Вох.

Після перегляду та звіту, юнацтво розпочало святочну програму, якою проводив друг Дмитро Вох. Свято відкрила впорядниця другого ступеня Анна Дидик. Вона сказала, що молодь обох Організацій завжди збірається спільно, та відзначує історичні події — і ось ми ще раз зібралися, щоб разом віддати поклін впавшим друзям під Крутами, котрі встали з шкільної лавки та пішли захищати нам всім улюблену Матір Україну. Своїми грудьми у вічі ставали смерті та з усмішкою на устах вмирали. Вони померли, але ідея їхня ніколи не помре, і жодна ворожа сила не вирве її з сердець української молоді.

Збірний вірш Крути виголосили новачки Пласту Рома Левуш, Мотрія Кравченюк, Наталка Штомпіль та Оксана Мельниченко. Реферат відчитала юначка Пласту Люба Кравчук, присутні слухали з увагою, як юначка Кравчук наводила історичні події з бою 300 молодих юнаків на стації Крути. Вірш Олекси Кобця виголосила юначка СУМА Ліда Гаврилюк, а гурток Пластунок Калина Зірка Галібей, Христя Левуш, Христя Семиґен, Надя Полегенька, Рома Сохан та Анна Сисун зарецитували вірш „Три сотні під Крутами." Вірш „Крути" виголосила юначка СУМА Оля Бойко. Програму закінчив голова Осередку друг Дмитро Вох, який сказав щоб це свято було китицею запашних квітів на могили героїв. „Вшануймо пам'ять героїв Крут, бо вони, як ті зорі світять нашій молоді та кличуть її до дальшої боротьби за краще завтра України."

Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна."'

Дмитро Вох

Помер Ришард Враґа, добрий знавець Москви

Пальо Альто. Каліф. — В Лісбурґу у Вірджинії помер у середу 31 січня ц. р. на 63 році життя, на рака, Ришард Враґа, один з найкращих польських знавців історії російського імперіялізму та большевицької системи. Ришард Враґа був перед другою світовою війною шефом польської протисовєтської військової розвідки і головою російського відділу в польському військовому міністерстві. Після німецької інвазії проти Польщі Враґа виеміґрував і боровся в рядах армії Андерса. Після війни він переїхав до Америки, де в останніх кількох роках працював в Інституті Гувера „Війна, революція і мир". Народжений у Вінниці ставився з великими симпатіями до української державної справи і був одним із тих поляків, які вважають щі й України за єдину ґарантію ладу і мира на Сході Европи. Ришард Враґа був автором кількох книжок, між ними „Про революцію", „Совєтська система" і інші.

ОДНОДЕННИЙ ЗАРОБІТОК — ВИСОТА НАЦІОНАЛЬНОГО ПОДАТКУ ДЛЯ УНРади

Буенос Айрес. — Представництво Виконавчого Органу УНРади в Арґентині очолює тепер п. Степан Сергійчук. Як повідомляв тижнівик „Наш Клич" ч. 42, на загальних зборах Товариства сприяння УНРаді було піднесено висоту місячних внесків з 10 до 25 пезів, а висота національного податку на потреби діяльности УНРади залишається і надалі у висоті одного робочого дня на рік. Централя Товариства Сприяння УНРаді в Арґентині знаходиться в Будинку Братства св. Покрови в Буенос Айресі.

Ділимося болючою вісткою,
що дня 1-го лютого 1968 р. після трагічного
автового випадку, упокоївся в Бозі

бл. п. ЯРОСЛАВ ІГНАТІЙ МАЛАНЧУК

нар. 11-го листопада 1911 р. у Волчківцях, Зах. Україна.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 2-го лютого ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при Franklin і Brown вулицях у Филядельфії, Па.

ПОХОРОН — в суботу, 3-го лютого 1968 р. о год. 9-ій ранку з церкви св. о. Миколая при 24-ій вулиці у Филядельфії, Па., а відтак на український католицький цвинтар на Факс Чейсі.

Горем прибиті:

ОЛЬГА — дружина
ЛЕСЯ і ЮРІЙ МАЦЬКІВ — донька і зять
ЗЕНОН МАЛАНЧУК — брат
ЯРОСЛАВА і ЯРОСЛАВ ДЗЯДИГИ — сестра і шваґер
ІРЕНА і ПЕТРО ЩЕРБИ — сестра і шваґер
НАТАЛІЯ і ЕМАНУЇЛ ЧАЙКОВСЬКІ — сестра і шваґер в Україні
ВІРА і НАДІЯ — внучки
ЕВГЕНІЯ і ВОЛОДИМИР ПИРСЬКІ — шваґри

і дальша Родина

З глибоким жалем повідомляємо Українську Громаду,
що дня 19-го січня 1968 року згинув трагічною смертю

бл. п.
Д-р МИКОЛА МОСТОВИЧ

професор Луїсвілського Університету, Член Української Американської Асоціяції Університетських Професорів
в раз із своє Дружиною

НАДІЄЮ з ЦУРКОВСЬКИХ
та з Донькою ОКСАНОЮ

Управа і Членство УААУП висловлюють Синові та Доньці Анні Покійних, Братові д-рові Леонідові Мостовичеві — членові УААУП та всій численній Рідні Покійних, своє найглибше співчуття у їхньому великому горі.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ АСОЦІЯЦІЇ УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. МАРІЇ МЕЛЬНИК
складають 20.00 долярів
на Український Католицький Університет у Римі
Осип — Михалина ХОМА
Платон — Галина ХОМА

Святкування Січневих роковин у Ню Гейвені, Конн.

Посадник міста Ню Гейвену підписує проклямацію в пошану 50-річниці Проголошення Незалежности України. Сидять зліва до права: о. монс. Іван Стах, парох української католицької церкви, посадник Ричард Лі, о. Іван Ілляшенко, парох української православної церкви. Стоять зліва до права: д-р Іван Кизик, секретар, д-р Михайло Снігурович, д-р Костянтин Матвієнко, рекордовий секретар і д-р Ярослав Туркало, заступник голови УККА Відділ Ню Гейвен.

(М. Я.) Українська Громада Великого Ню Гейвену величично відзначила 50-ліття Відновлення Української Держави та 49-ліття Соборности Українських Земель. 17 січня 1968 р. посадник м. Ню Гейвену Ричард Лі підписав в присутності делеґації місцевого Відділу УККА, яку очолив голова Відділу, д-р Михайло Снігурович, проклямацію в пошану річниці проголошення Української Держави, визначив день 22 січня Днем Української Незалежности та візвав усіх громадян міста святочно провести цей день та молитися за волю України.

В неділю в обох українських церквах відправлено урочисті Богослуження в намірені Українського Народу. По Богослуженнях в год. 12.30 відбулася, під обеліском, де горить „Вічний Вогонь Волі", перед Управою міста, церемонія зложення вінка в пошану героїв полеглих за волю України, в якій взяли організовану участь українські комбатанти, відділи Пласту і СУМА та місцеве українське громадянство.

Цю врочистість відкрив д-р М. Снігурович; молитву українською мовою провів о. Іван Скульський в заступстві хворого о. Івана Ілляшенка, пароха української православної церкви. Пластун Ю. Добчанський в асисті сумівок З. Козюпи і О. Закорчемної зложив вінок, д-р Ярослав Туркало виголосив промову англійською мовою, о. монс. Іван Стах, парох української католицької церкви проговорив молитву англійською мовою. Присутні відспівали „Не пора", і на цьому голова УККА закрив цю церемонію.

Врочистість цю фільмувала місцева телевізійна станція, яка і передала її в рамцях вісток того ж самого дня по год. 11-ій вночі із прихильними коментарами, згадуючи про 50-ліття з дня проголошення Української Незалежности та про те, що українці в цілому світі далі змагаються за самостійну Україну.

В вечері тої самої днини відбулася Святочна Академія, яку по відігранні американського та відспіванні українського гимнів відкрив голова УККА, Відділ Ню Гейвен, д-р М. Снігурович. Доповідь виголосив редактор Данило Чайковський. В. Катречко відчитав виїмки із IV Універсалу і Проклямацію губернатора Демпсі. По промові англійською мовою проф. Іван Телюк представив двох англомовних промовців: заступника посадника міста О'Коннела і конґресмена Р. Джаймо, який виголосив промову, повну зрозуміння української проблеми та великих симпатій до неї.

В мистецькій частині бандуристи В. Юркевич і Р. Левицький двома виступами відспівали: „Марш України" — Г. Китастого, „Зеленіла Рута" — І. Левицького, „У полі вишня" — волинську військову пісню, „Маширують добровольці" — Р. Купчинського, „Літа орел" — М. Лисенка і „Гей степами" — повстанську пісню.

Ліда Хома продеклямувала „На свято 22-го Січня" — О. Олесь, проф. Юрій Цибрівський відіграв на фортепіяні „Увертюру з опери Тарас Бульба" — М. Лисенка. Український Національний Хор міста Ню Гейвену під диригентурою Мирослава Цибрівського відспівав: „На чужині" — Р. Давидовського і „Єднаймося" — К. Стеценка І. Франка. Піснею „Не пора", що її відспівали всі присутні закінчено концерт. Про святкування 50-роковин Проголошення Української Держави писала місцева англомовна преса, повідомляло та коментувало радіо та місцева телевізійна станція. На міській ратуші повівав в днях 21 і 22 січня український прапор.

Ню Йорк, Н. Й.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ ВІДЗНАЧИЛА РОКОВИНИ 22-го СІЧНЯ І ПОСВЯТИЛА ПРАПОР 21-го КУРЕНЯ ЮНАКІВ

21-го січня в авдиторії школи св. Юра відбувся Пластовий Апель, присвячений роковинам проголошення незалежности і соборности Української Народної Республіки.

Такі святочні апелі відбуваються в Станиці рік-річно; кожного року з нагоди 1-го листопада і 22-го січня. На них сходиться вся пластова родина, щоб спільно згадати світлі моменти нашої історії.

Пластові апелі мають свій своєрідний характер і вони нічим не пригадують святочних академій. На них немає довгих доповідей, розтягнених мистецьких програм. Святочну доповідь заступає слово Станичного і пластовий наказ, в якому з'ясовується святочний момент сходин. Мистецькі точки є підібрані і виконані самими пластунами — юнаками і новаками.

На цьогорічному апелі було присутніх 300 пластунів — юнацтва і новацтва, і коло 250 осіб тарших пластунів, сеньйорів і батьків.

Апель відкрив станичний пл. сен. Павло Дорожинський і з'ясував важність 50-річчя проголошення української незалежности. По відчитанню святочного наказу, пл. юнак Юрко Яримович відчитав Універсал, юначки Уляна Близнак, Христя Слицецьку частину. Після того голосили думу „Проголошення Української Народної Республіки", а новаки 7-го Гнізда виконали інсценізацію „22 січня" пера Лесі Храпливої. Віршем „Я не знаю Тебе, Україно моя" Мелясі Кравців у виконанні Уляни Ільницької закінчено мистецьку частину. Після того відбулися переходи новацтва до юнацтва і підвищення в пластових ступенях. Проголошено також вислід конкурсу дописів до „Юнака". Два відзначення жюрі признало Юркові і Христині Сливоцьким.

Другим святочним моментом на Апелі було посвячення прапора 21-го куреня юнаків ім. Євгена Коновальця. Це був святочний момент, який буває лише раз в житті кожного куреня, але не завжди трапляється кожному пластунові пережити його особисто. На всіх існуючих 6 юнацьких куренів, 21-ий курень юнаків був одинокий, який ще не мав прапору.

В присутності всіх юнацьких куренів, всієї пластової старшини, великого числа „хресних батьків" та батьків пластунів о. д-р Ковалик і о. Засійбіда посвятили прапор. Головними „хресними батьками" були пл. сен. Ольга Кузьмович і пл. сен. Ярослав Бойдуник.

На новопосвячений прапор зложили присягу хорунжі і всі члени 21-го куреня. Зв'язковий 21-го куреня, пл. сен. Михайло Юзенів відчитав привіти, а перші між ними від п. Ольги Коновалець і д-ра Тисовського - Дрюта з Відня.

На повячені були присутні представники наших громадських організацій, які склали свої привіти.

Після церемонії „вбивання цвяхів" батьки пластунів 21-го куреня приймали присутніх солодким і кавою.

Н. І.

Святкують навіть поразку

Мода на „ювілейні святкування жовтня" зайшла в СССР так далеко, що в. Києві під кінець січня святкували навіть „січневе повстання", коли в січні група большевиків підняла повстання в „Арсеналі" проти Української Центральної Ради. Петлюрівці за кілька днів зліквідували тих ворохобників. Але „Молодь України" з 28 січня рапортує про „свято" біля заводу „Арсенал" і дезінформує молодих читачів, нібито УЦР викликала з фронту свої великі частини для боротьби проти большевицьких заколотників: „Петлюра, який тоді керував військами Центральної Ради, зняв з фронту великі військові з'єднання і кинув їх на придушення повстанців. Це дуже ускладнило становище робітників. В тяжких умовах повстанці мужньо захищали свої позиції. Проте не вистачало зброї і набоїв, і вони не мали змоги закріпити здобутих успіхів". Газета пише, що „Арсенал" — „вічно живий у пам'яті народній"...

УПРАВА КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ В РИМІ ЗАКЛИКАЄ ВИДАВНИЦТВА

Управа УКУ звернулась до українських Видавництв і авторів з наступним закликом:

Управа Українського Католицького Університету ім. св. Климентія Папи в Римі ласкаво прохає надсилати до Бібліотеки Університету примірники всіх друкованих творів та брошур. Зібрання примірників друкованого слова в нашім науковім центрі лежить у власному інтересі Видавництва та Авторів, бо цим способом улегшується популяризацію їх у наукових колах. Наперед щиро дякуємо за посилки.

Universita Cattolica Ucraina
00166 Roma, Italia
Via Boccea, 478

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1968 р.

САН ФРАНСІСКО, Кал. Річні загальні збори 486-го Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Української Католицької Церкви при 857 Джірард вулиці. Проситься членство прибути. — Яр. Влищак, секр.